

kom uheldigvis til at overdrive i en Grad. saa den ganske forfejlede sin Virkning og fik Hr. Eybert til at smile.

„Jeg tror, jeg har været saa uheldig at gøre mig den unge Mand til Fjende,“ bemærkede han paa Fransk halvhøjt til Jakobe, der undlod at svare.

Imidlertid opfattedes Ordene ogsaa af Per, og hans Ansigt faldede. Trods gentagne Opfordringer til at tage Plads blev han staaende. Selv da Ivan skød en Stol helt hen til ham, satte han sig ikke. Han anbragte blot Haanden paa dens Ryg, og i denne Stilling blev han ved at se over paa Eybert med et uforskammet Blik. Der blev nogen Uro mellem de andre. Men i det samme kom der heldigvis nye Besøgende, og en Skandale blev afværget.

Jakobe forvandt dog ikke hele Aftenen disse Øjeblikkes angstfulde Ophidselse. Og hun lovede sig selv, at hun nu ikke længer vilde finde sig i denne taabelige Drengs Anmasselser. Hun havde aabenbart allerede vist ham en altfor stor Overbærenhed. Der- som han endnu en eneste Gang vovede at vise en saadan Opførsel, vilde hun bede Faderen forbyde ham Huset. Den dumme, indbildske Knægt! Hvad maatte Eybert tænke.

Da de Fremmede var gaaet og Moderen og Jakobe nogle Øjeblikke havde siddet alene paa Terrassen uden at sige noget, gav den første sig til at tale om Eybert.

„Jeg tror, han var lidt urolig for sin lille Astrid. Hun er nok igen ikke rigtig flink.“

„Saa—aa,“ sagde Jakobe og blev langsomt rød. „Det har jeg ikke hørt ham tale om. Det er dog vel ikke noget slemt?“

„Det tror jeg egentlig ikke; men det var dog vist af den Grund, han tog saa tidlig hjem. Han har jo ingen stor Tillid til sin Husholderske, veed du. Han er virkelig rigtig ilde stillet, stakkels Mand.“

Det sidste syntes Jakobe at overheøre. Hun lænede sig tilbage i Kurvestolen med Hænderne samlede i Skødet og saa ud over Sundet, der laa blankt og mælkefarvet under en stor og tom og stjerneløs Aftenhimmel. Ovre paa Svenskekysten brændte Ru- derne endnu i Solnedgangsskæret.

Det var ikke nogen Hemmelighed for hende, at Forældrene